

Sag C-209/23**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

31. marts 2023

Forelæggende ret:

Landgericht Mainz (Tyskland)

Afgørelse af:

30. marts 2023

Sagsøgere:

FT

RRC Sports GmbH

Sagsøgt:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Hovedsagens genstand

Påstand om nedlæggelse af forbud, idet de af FIFA vedtagne rammebetingelser, inden for hvilke spilleragenter må tilbyde og levere spilleragentydelser til spillere og klubber samt modtage vederlag herfor, udgør en tilsidesættelse af kartelforbuddet i henhold til artikel 101 TEUF, af forbuddet mod misbrug af en dominerende stilling i henhold til artikel 102 TEUF, af den frie udveksling af tjenesteydelser, der er sikret ved artikel 56 TEUF, og (delvist) af den generelle forordning om databeskyttelse (herefter: »GDPR«).

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Genstand: spørgsmålet om, hvorvidt FIFA's regulering af spilleragenter er forenelig med artikel 101 TEUF, 102 TEUF og 56 TEUF samt GDPR's artikel 6.

Retsgrundlag: Artikel 267 TEUF

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 101 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) (kartelforbud), artikel 102 TEUF (forbud mod misbrug af en dominerende stilling) og artikel 56 TEUF (fri udveksling af tjenesteydelser) samt artikel 6 i den generelle forordning om databeskyttelse (herefter: »GDPR«) fortolkes således, at de er til hinder for regler, som vedtages af et internationalt sportsforbund (i den foreliggende sag FIFA), som 211 nationale forbund for den pågældende sport (i den her foreliggende sag, fodbold) er medlemmer af, og hvis regler derfor er bindende for i alt fald størstedelen af aktørerne i den pågældende sports respektive nationale professionelle ligaer (i den foreliggende sag: foreninger) (hvilket dermed også omfatter fodboldklubber, der er organiseret som aktieselskaber), spillere (der er medlemmer af klubberne) og spilleragenter), og som har følgende indhold:

1) Det er forbudt at indgå aftale med spilleragenter om vederlag eller at betale spilleragenter vederlag, der overstiger et loft, der beregnes som en procentdel af transferbeløbet eller af den pågældende spillers årlige vederlag,

som det fremgår af artikel 15, stk. 2, i FIFA Football Agent Regulations (FFAR).

2) Det forbydes tredjeparter at betale vederlag, der i henhold til spilleragentaftalen skal betales til spilleragentens medkontrahent,

som det fremgår af artikel 14, stk. 2 og 3, i FFAR.

3) Det forbydes foreninger at betale mere end 50% af det samlede vederlag, som en spiller og en forening skal betale for en spilleragents ydelser, i tilfælde, hvor spilleragenten handler for både den erhvervende forening og den pågældende spiller,

som det fremgår af artikel 14, stk. 10, i FFAR.

4) Opnåelse af licens som spilleragent, hvilket er en forudsætning for at kunne levere ydelser som spilleragent, kræver, at ansøgeren underkaster sig det internationale sportsforbunds interne regler (i den foreliggende sag FFAR, FIFA Statutes, FIFA Disciplinary Code, FIFA Code of Ethics og FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players samt vedtægter, reglementer, retningslinjer og afgørelser truffet af organer og udvalg) samt dette forbunds jurisdiktion og de regionale forbunds og medlemsforbundenes jurisdiktion,

som det fremgår af artikel 4, stk. 2, artikel 16, stk. 2, litra b), og artikel 20 i FFAR, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, artikel 57, stk. 1, samt artikel 58, stk. 1 og 2, i FIFA Statutes, artikel 5, litra a), artikel 49 og artikel 53, stk. 3, i FIFA Disciplinary Code samt artikel 4, stk. 2, og artikel 82, stk. 1, i FIFA Code of Ethics.

5) Der opstilles betingelser for at opnå licens som spilleragent, hvorefter det i tilfælde af domfældelse eller forlig i straffesager eller karantæne i mindst to år, suspension eller inddragelse af en licens eller anden udelukkelse iværksat af en myndighed eller et sportsforbund er permanent udelukket at opnå licens, og uden at der foreligger mulighed for senere opnåelse af licensen,

som det fremgår af artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), i FFAR.

6) I forbindelse med indgåelse af transferaftaler og/eller ansættelseskontrakter må spilleragenter ikke levere spilleragentydelser eller andre ydelser til og modtage vederlag herfor fra følgende:

- a) den sælgende forening og den erhvervende forening,
- b) den sælgende forening og den pågældende spiller,
- c) alle involverede parter (den sælgende forening, den erhvervende forening og den pågældende spiller),

som det fremgår af artikel 12, stk. 8 og 9, i FFAR.

6a) I forbindelse med indgåelse af en transferaftale og/eller en ansættelseskontrakt må spilleragenter ikke sammen med en associeret spilleragent levere spilleragentydelser eller andre ydelser til og modtage vederlag herfor fra følgende:

- a) den sælgende forening og den erhvervende forening,
- b) den sælgende forening og den pågældende spiller,
- c) alle involverede parter (den sælgende forening, den erhvervende forening og den pågældende spiller),

såfremt begrebet associeret spilleragent omfatter et samarbejde, som stemmer overens med definitionen af »Connected Football Agent« i FFAR (s. 6, fjerde definition, i FFAR),

som det fremgår af artikel 12, stk. 10, i FFAR, sammenholdt med definitionen af »Connected Football Agent«, jf. s. 6, fjerde definition, i FFAR.

7) Det forbydes spilleragenter at tage kontakt til eller at indgå en agentaftale med en forening, en spiller, en af det internationale sportsforbunds medlemsforeninger eller en juridisk enhed i en såkaldt Single-Entity-League, der kan kontrahere med spilleragenter, og som har indgået en eksklusiv aftale med en anden spilleragent,

som det fremgår af artikel 16, stk. 1, litra b) og c), i FFAR.

8) Navnene på og detaljerede oplysninger om alle spilleragenter, navnene på de kunder, som de repræsenterer, de spilleragentydelser, som de leverer til hver enkelt kunde, og/eller detaljerne i alle transaktioner, som spilleragenterne er involveret i, herunder størrelsen af det vederlag, der skal betales til spilleragenterne, skal uploades til en platform tilhørende det internationale sportsforbund, og andre foreninger, spillere eller spilleragenter vil få mulighed for at kunne tilgå dele af disse oplysninger,

som det fremgår af artikel 19 i FFAR.

9) Det er forbudt at aftale vederlag for spilleragentydelser på anden måde end udelukkende på grundlag af vederlaget til en spiller eller transferbeløbet,

som det fremgår af artikel 15, stk. 1, i FFAR.

10) Der er en formodning for, at andre ydelser, som en spilleragent eller en med en sådan associeret spilleragent 24 måneder før eller efter leveringen af en spilleragentydelse leverer til en kunde, der er involveret i den transaktion, i forbindelse med hvilken der er leveret spilleragentydelser, udgør en del af disse spilleragentydelser, og i det omfang, at formodningen ikke kan afkræftes, anses vederlaget for de andre ydelser for at udgøre en del af vederlaget for spilleragentydelser,

som det fremgår af artikel 15, stk. 3 og 4, i FFAR.

11) Størrelsen af spilleragentens vederlag skal udelukkende beregnes som en procentdel af den løn, som faktisk udbetales til spilleren,

som det fremgår af artikel 14, stk. 7 og 12, i FFAR.

12) Spilleragenter er forpligtet til at videregive følgende oplysninger til det internationale sportsforbund:

a) inden 14 dage efter indgåelsen: enhver aftale med en kunde, som ikke er en repræsentationsaftale, herunder, men ikke begrænset til, andre ydelser, samt de oplysninger, der anmodes om på platformen,

b) inden 14 dage efter udbetaling af et vederlag: de oplysninger, der anmodes om på platformen,

c) inden 14 dage efter udbetaling af et vederlag i forbindelse med enhver aftale med en kunde, som ikke er en repræsentationsaftale: de oplysninger, der anmodes om på platformen.

d) inden 14 dage efter indgåelsen: enhver kontraktmæssig eller anden aftale mellem spilleragenter om samarbejde om levering af enhver form for ydelse eller om deling af indtægterne eller overskuddet fra ethvert aspekt af deres spilleragentydelser,

e) under forudsætning af, at deres forretninger drives via et agentur, inden 14 dage efter den første transaktion med deltagelse af det pågældende agentur: antallet af spilleragenter, som driver deres forretninger via det samme agentur, og navnene på alle de ansatte,

som det fremgår af artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), samt artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), i FFAR.

13) Det forbydes foreningerne at indgå aftaler med spilleragenter om vederlag eller vederlagskomponenter for formidling af en spiller eller at betale vederlag eller vederlagskomponenter til spilleragenter, hvis beregningsgrundlag (også) afhænger af fremtidige transfersummer, som foreningen vil modtage ved videresalg af spilleren,

som det fremgår af artikel 18b, stk. 1, første alternativ, i FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players («FIFA RSTP») og i artikel 16, stk. 3, litra e), i FFAR.

Anførte EU-retlige forskrifter

Artikel 101 TEUF, 102 TEUF og 56 TEUF samt GDPR's artikel 6.

Anførte nationale forskrifter

§§ 1, 19 og 33 i Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen (lov om konkurrencebegrænsninger) (GWB)

§§ 823 og 1004 i Bürgerliches Gesetzbuch (den borgerlige lovbog) (BGB)

Anførte FIFA-regler

FIFA Football Agent Regulations (FIFA's fodboldagentregulativ) (FFAR)

definitioner, artikel 4, 5, 12, 14-16, 19 og 20

FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players (FIFA-regulativ om status og transfer af spillere) (FIFA RSTP)

artikel 18b

FIFA Regulations on Working with Intermediaries (FIFA-regulativ om samarbejde med mellemænd)

artikel 7

FIFA Statutes 2021 (FIFA's vedtægter 2021)

artikel 8, 14, 57 og 58

FIFA Disciplinary Code 2019 (FIFA's disciplinærkodeks 2019)

artikel 5, 49 og 53

FIFA Code of Ethics 2020 (FIFA's etiske kodeks 2020)

artikel 4 og 82.

Fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

Sagsøger nr. 1 er spilleragent og desuden næstformand for spilleragentforeningen The Football Forum. Sagsøger nr. 2 er et selskab med begrænset ansvar (GmbH) med hjemsted i Frankenthal (Tyskland), der ligeledes driver virksomhed som spilleragent, og som er forhåndsregistreret i Deutschen Fußball-Bund (DFB), der er det nationale tyske fodboldforbund, som hører under sagsøgte. Sagsøger nr. 1 er direktør for sagsøger nr. 2 og er – i hvert fald ifølge hans udsagn – også registreret som spilleragent i Frankrig og England.

Sagsøgte er en almennyttig forening med status som juridisk person i henhold til schweizisk lovgivning og med hjemsted i Zürich, Schweiz. Sagsøgte er det øverste globale styrende organ for fodbold og har 211 tilknyttede nationale medlemsforbund rundt om i verden, herunder DFB. I henhold til artikel 11, stk. 4, i FIFA's vedtægter skal sagsøgtes medlemsforbund i deres vedtægter forpligte sig til at overholde sagsøgtes regler og anerkende dennes afgørelser (jf. også artikel 14 i FIFA's vedtægter).

Sagsøgte har forskellige organer og udvalg. Sagsøgtes Råd udgør dens strategiske og tilsynsførende organ og udsteder i henhold til artikel 34, punkt 11, i FIFA's vedtægter generelle bestemmelser.

Sagsøgtes Råd vedtog på sit møde den 16. december 2022 FIFA's fodboldagentregulativ (FFAR) og offentliggjorde det den 6. januar 2023.

Der er tale om en ny regulering af de rammebetingelser, inden for hvilke spilleragenter må tilbyde og levere spilleragentydelser til spillere og klubber og modtage vederlag herfor.

Artikel 1-10 og 22-27 i FFAR trådte i kraft den 9. januar 2023, jf. artikel 28, stk. 1, litra a), i FFAR. Endvidere træder bestemmelserne i artikel 28, stk. 1, litra b), i FFAR i kraft den 1. oktober 2023.

I henhold til de regler, som var gældende allerede før vedtagelsen af FFAR, må klubberne ikke lade en spilleragents vederlag være afhængigt af fremtidige transfergodtgørelser (jf. artikel 18b, stk. 1, i FIFA RSTP og artikel 7, stk. 4, i FIFA Regulations on Working with Intermediaries).

I den foreliggende tvist, der er anlagt ved den forelæggende ret, har sagsøgerne nedlagt påstand om forbud mod disse regler samt mod dele af bestemmelserne i FFAR, for så vidt som disse er nævnt i det præjudicielle spørgsmål. Efter sagsøgernes opfattelse er de anfægtede bestemmelser i strid med kartelforbuddet i henhold til artikel 101 TEUF, forbuddet mod misbrug af en dominerende stilling i henhold til artikel 102 TEUF, den frie udveksling af tjenesteydelser, der er sikret ved artikel 56 TEUF, og (delvist) GDPR. Sagsøgerne har derfor nedlagt påstand om, at det forbydes sagsøgte at anvende disse bestemmelser.

Sagsøgte er derimod af den opfattelse, at forbundets regelsæt er lovligt.

I.

Afgørelsen af den foreliggende tvist afhænger af, om artikel 101 TEUF, 102 TEUF og 56 TEUF samt GDPR's artikel 6 er til hinder for de omtvistede regler, der er omhandlet i det præjudicielle spørgsmål.

I henhold til national tysk lovgivning vil sagsøgerne nemlig, såfremt der foreligger en sådan tilsidesættelse, have krav på en nedlæggelse af forbud i henhold til dels GWB's § 33, stk. 1 og 2, sammenholdt med samme lovs §§ 1 og 19 samt artikel 101 TEUF og 102 TEUF, dels den BGB's § 1004, stk. 1, andet punktum, analogt sammenholdt med samme lovbogs § 823, stk. 2, artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF samt GDPR's artikel 6, således at søgsmålet måtte betragtes som begrundet og ville skulle antages til realitetsbehandling. I modsat fald ville søgsmålet være ugrundet og ville derfor skulle afvises.

II.

1. Om artikel 101 TEUF og 102 TEUF

a) Efter den forelæggende rets opfattelse må de omtvistede regler være omfattet af anvendelsesområdet for artikel 101 TEUF og 102 TEUF.

Sagsøgte har ganske vist anført, at spilleragenternes umiddelbart økonomiske virksomhed er direkte forbundet med sportskonkurrencer og derfor ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 101 TEUF og 102 TEUF. Virksomheden vedrører navnlig holdenes sammensætning, deres kontinuitet og sportslige styrke, men også fansenes og tilskuernes tilknytning til foreningerne og deres spillere. Spilleragenternes virksomhed påvirker således den fair sportskonkurrence samt sportsudøvernes præstationer og deres sundhed. Den sagsøgte er som international paraplyorganisation ansvarlig for reguleringen af denne virksomhed og kan i denne forbindelse også navnlig påberåbe sig artikel 165 TEUF, som fremhæver sportssektorens særlige sociale karakter. Sagsøgte har i denne forbindelse krav på en vis vurderings- og skønsbeføjelse. Der bør i denne forbindelse tages hensyn til, at der ikke findes nogen anden regulerende instans på verdensplan, og at sagsøgte skal forsøge at finde globale og internationale løsninger, som skal kunne indgå i de forskellige nationale retlige rammer.

Under hensyntagen til praksis fra Den Europæiske Unions Ret (Retten) i Piau-sagen (dom af 26.1.2005 – T-193/02) skal det imidlertid efter den forelæggende rets opfattelse snarere lægges til grund, at spilleragentvirksomheden er en økonomisk virksomhed, som har leveringen af ydelser som sit formål og ikke har den samme særlige karakter, som sportsudøvelse har. Ligeledes må det på baggrund af ovennævnte retspraksis kunne lægges til grund, at sagsøgte er en virksomhedssammenslutning som omhandlet i disse bestemmelser, og at de omtvistede regler må skulle betragtes som en vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder som omhandlet i artikel 101 TEUF. I den ovenfor omtalte dom lagde Retten da også sagsøgtes dominerende stilling som omhandlet i artikel 102 TEUF på markedet for spilleragentydelser til grund. Da spillertransfers ikke sjældent har en grænseoverskridende karakter, og da en spilleragents virksomhed – som det også er tilfældet for sagsøgerne i den foreliggende sag – ikke er begrænset til transfers i en medlemsstats nationale professionelle liga, har de omtvistede regler også indflydelse på handelen mellem medlemsstaterne.

b)

De omtvistede regler kan principielt også udgøre en konkurrencebegrænsning som omhandlet i artikel 101 TEUF, eftersom de begrænser friheden til økonomisk udvikling for de involverede aktører (spilleragenter, spillere og foreninger) med et konkurrenceparameter (i dette tilfælde navnlig pris og betingelser for markedsadgang).

Ifølge EU-Domstolens praksis i sag Meca-Medina og Majcen (dom af 18.7.2006 – C-519/04 P, EuZW 2006, s. 593), er det imidlertid ikke enhver vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder, som begrænser de berørte aktørers handlefrihed, der nødvendigvis er omfattet af konkurrenceforbuddet i artikel 101 TEUF. Det skal snarere tages i betragtning, i hvilken overordnet sammenhæng den pågældende vedtagelse har fundet sted eller har virkning, herunder særligt hvilke mål der søges nået med vedtagelsen. Det skal i denne forbindelse undersøges, om de begrænsninger i de berørte aktørers økonomiske handlefrihed, der er en følge af de omtvistede regler, har et legitimt mål, er nødvendige for at nå det pågældende mål og står i et rimeligt forhold til målet (den såkaldte »tretrinestet«).

EU-Domstolen har i denne forbindelse imidlertid ikke klart angivet, om denne tretrinsests vurderingskriterium på forhånd er begrænset til regler af rent sportslig karakter, som har direkte indvirkning på sportskonkurrencer (som f.eks. de omtvistede dopingregler i sag Meca-Medina og Majcen), eller om det også kan finde anvendelse på andre regler, som et sportsforbund har vedtaget. Sagsøgte har herudover gjort gældende, at en sondring mellem regler af rent sportslig karakter og andre regler slet ikke er mulig, da også regler på det økonomiske område – som f.eks. de i den foreliggende sag omtvistede regler om spilleragenters virksomhed og deres vederlæggelse – har indflydelse på sportskonkurrencer, fordi de i hvert fald på indirekte vis påvirker sammensætningen af foreningernes enkelte trupper.

Såfremt tretrinstesten på forhånd måtte være begrænset til regler af rent sportslig karakter, burde den ikke kunne finde anvendelse i den foreliggende sag. I dette tilfælde ville der vel være tale om en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF. Navnlig er der efter den forelæggende rets opfattelse – med forbehold af en anden vurdering fra EU-Domstolens side – ikke noget, der tyder på, at de strenge betingelser i artikel 101, stk. 3, TEUF skulle være opfyldt i den foreliggende sag.

I modsat fald skal det på den anden side undersøges, om de omtvistede regler opfylder kravene i tretrinstesten.

I sag Meca-Medina og Majcen tog EU-Domstolen heller ikke stilling til, om tretrinstesten også finder anvendelse på det kartelretlige krav om misbrug af en dominerende stilling i henhold til artikel 102 TEUF. Europa-Kommissionen og Bundeskartellamt (den tyske forbundskonkurrencemyndighed) antager dette for at være tilfældet. Også i den tysksprogede retspraksis og juridiske litteratur om kartellovgivningen synes der at være bred enighed herom. Der foreligger imidlertid endnu ikke en bindende afgørelse herom fra EU-Domstolens side.

c)

For så vidt som spørgsmålet om, hvorvidt de i den foreliggende sag omtvistede regler udgør en tilsidesættelse af kartelreglerne, afhænger af en proportionalitetsvurdering i henhold til tretrinstesten, er det allerede usikkert, om de af sagsøgte anførte mål, som de omhandlede bestemmelser skal tjene til opnåelsen af, skal betragtes som legitime mål i denne forstand.

Sagsøgte har i denne forbindelse generelt påberåbt sig følgende mål:

- sikring af fodboldens, sportskonkurrencens og transfermarkedets integritet, som er truet af problemer og uønskede udviklinger på transfer- og spilleragentmarkedet (navnlig af spilleragentvederlag, som ikke står i et rimeligt forhold til kvaliteten af de leverede ydelser, af det åbenlyse misforhold mellem disse vederlag og uddannelsesgodtgørelser og solidaritetsbidrag, endvidere af vederlagenes manglende gennemsigtighed og undergravning af den kontraktmæssige stabilitet samt af ulovlig, overdrevet og uetisk adfærd og interessekonflikter)
- beskyttelse af kontraktstabiliteten
- fremme af solidariteten mellem elitefodbold og breddefodbold
- opretholdelse af den sportslige ligevægt
- fastsættelse og forbedring af professionelle og etiske minimumsstandarder for spilleragenters virksomhed
- sikring af kvaliteten af de ydelser, som spilleragenterne leverer til deres opdragsgivere

- begrænsning af interessekonflikter for at beskytte kunderne mod uetisk adfærd
- forbedring af den økonomiske og administrative gennemsigtighed
- beskyttelse af spillere, der ofte mangler erfaring eller oplysninger om fodboldtransfersystemet
- afskaffelse af ulovlig, uforholdsmæssig og spekulativ praksis
- sikring af sportskonkurrencers lovlighed, navnlig ved at forhindre hold i at ændre deres præstationsevne under en konkurrence.

Der er i denne forbindelse kun delvist tale om mål, der direkte vedrører sportskonkurrencens afvikling som sådan. Derfor opstår først og fremmest spørgsmålet om, hvorvidt sådanne mål overhovedet kan fremhæves som legitime mål for et sportsforbunds regler inden for rammerne af tretrinseten, eller om realiseringen af målene ikke bør være forbeholdt den statslige lovgiver. I sag Meca-Medina og Majcen udtalte EU-Domstolen sig ikke klart og tydeligt om, hvorvidt det alene er mål, som direkte vedrører sportskonkurrencens afvikling, der kommer i betragtning som legitime mål inden for rammerne af tretrinseten, eller om også andre mål kan fremhæves som mål, der skal betragtes som legitime.

Endvidere er det tvivlsomt, om de omtvistede regler i hvert enkelt tilfælde er nødvendige for at realisere de mål, som sagsøgte konkret har anført, således som det kræves i henhold til tretrinseten. I denne forbindelse opstår endnu et spørgsmål – som EU-Domstolen heller ikke har besvaret endnu – nemlig om, hvorvidt sagsøgte i denne forbindelse er tillagt en vurderings- og skønsbeføjelse.

- 1) Procentuelt loft over vederlag til spilleragenter («Service Fee«-loftet) [jf. punkt 1) i det præjudicielle spørgsmål]

Sagsøgte har i denne forbindelse gjort gældende, at den nuværende vederlagspraksis i væsentlig grad bidrager til en lang række problemer og uønskede udviklinger på transfermarkedet, navnlig til en trussel mod kontraktstabiliteten, interessekonflikter, en generel mangel på gennemsigtighed, netop i forbindelse med spilleragentvederlag, ulovlig og overdreven adfærd samt en trussel mod solidariteten i fodboldverdenen som følge af spekulation og ren profitjagt.

Det eneste aspekt, som sagsøgte har nævnt i denne forbindelse, og som direkte kan påvirke den sportslige konkurrencens afvikling, er kontraktstabiliteten. Dette skyldes, at stabiliteten i et holds sammensætning kan have en direkte indvirkning på holdets sportslige præstationer.

Sagsøgte har herom gjort gældende, at et større vederlag til spilleragenten skaber et større incitament til at arbejde for en transfer (som måske slet ikke giver mening ud fra en sportslig synsvinkel). En begrænsning af vederlaget vil mindske dette

incitament og vil derfor beskytte kontraktstabiliteten. Fra sagsøgernes side er det omvendt gjort gældende, at en begrænsning af vederlaget netop vil føre til, at en spilleragent vil være nødt til at formidle et større antal transfers for at indtjene en vis vederlagssum, hvorfor sagsøgte regler tværtimod har en kontraproduktiv virkning på kontraktstabiliteten. Spørgsmålet er således, om reglerne overhovedet kan anses for egnede til at realisere målet om kontraktstabilitet, og i bekræftende fald, om de er nødvendige og forholdsmæssige.

Der består hvad angår de øvrige mål ikke nogen direkte relation til sportskonkurrencens afvikling, hvorfor det – som nævnt ovenfor – er tvivlsomt, om de overhovedet kan betragtes som legitime mål i henhold til tretrinseten. Hvis dette spørgsmål skal besvares bekræftende, vil det herudover skulle undersøges, om reglerne er nødvendige med henblik på realiseringen af hvert enkelt specifikke mål og står i forhold til målet.

Hvad angår målet om at begrænse interessekonflikter har sagsøgte gjort gældende, at der uden de omtvistede regler er risiko for, at en spilleragent snarere vil forsøge at opnå det størst mulige vederlag til sig selv frem for den højeste mulige løn til spilleren. Begrænsningen af vederlaget til en vis procentdel af den løn, som er blevet forhandlet hjem til den pågældende spiller, synes med spilleren som opdragsgiver at være særdeles velegnet til at nå det ønskede mål. Ganske vist har reglerne også fastsat en begrænsning af vederlaget til en vis procentdel af spillerens løn i tilfælde af, at det er den erhvervende forening, der er ordregiver, selv om den [opdragsgivende] forening netop må antages at have en interesse i, at spilleren får en så lav løn som muligt. Efter den forelæggende rets opfattelse er det allerede af den grund tvivlsomt, om reglerne i deres nuværende udformning er egnede til at undgå interessekonflikter. Nødvendigheden og forholdsmæssigheden skal dog uafhængigt heraf under alle omstændigheder undersøges.

Den forelæggende ret kan ikke umiddelbart se, i hvilket omfang en begrænsning af en spilleragents vederlag til en vis procentdel af spillerlønnen eller transferbeløbet vil føre til mere gennemsigtighed. Sagsøgte har i denne forbindelse gjort gældende, at en sådan generel begrænsning er kendt af opdragsgiverne og derfor fremmer gennemsigtigheden. Også uden en generel begrænsning er det dog sandsynligt, at det vederlag, der er aftalt med spilleragenten, er kendt af de respektive opdragsgivere (som jo er den spilleragents kontrahenter, med hvem vederlagsaftalen er indgået), hvorfor den forelæggende ret ikke forstår sagsøgte argumentation.

På samme vis forekommer det ikke indlysende, hvordan den i den foreliggende sag omtvistede vederlagsordning skal kunne forhindre eller begrænse den af sagsøgte anførte ulovlige og overdrevne adfærd fra spilleragenternes side (som eksempler nævnes tilfælde af korruption og skatteunddragelse samt tilfælde, hvor spilleres uerfarenhed er blevet udnyttet).

Sagsøgte har i denne forbindelse endvidere henvist til et »Hidden Information«-problem (spilleragenterne vil generelt have et bedre kendskab til relevante

oplysninger i forbindelse med en transfer, f.eks. vedrørende de generelle markedsforhold, spillerens lønforventninger og markedsværdi samt den erhvervende forenings økonomiske råderum, som de kan udnytte til skade for spillerne), et »hold-up«-problem (eftersom transfers kun kan gennemføres på bestemte tidspunkter, vil spilleragenterne forsøge at udnytte det dermed forbundne tidspres til at aftale større vederlag til sig selv) samt et »gate-keeper«-problem (spilleragenterne for særligt eftertragtede spillere vil udnytte deres stærke position som så at sige uundgåelige agenter på markedet til at kræve eksorbitante vederlag udbetalt). Efter den forelæggende rets opfattelse vil den påtænkte begrænsning af vederlaget til en vis procentdel af spillerens løn eller transfersum i bedste fald kunne afhjælpe de nævnte problemer indirekte, hvorfor det er tvivlsomt, om en begrænsning kan anses for egnet til at undgå de nævnte problemer. Under alle omstændigheder forekommer nødvendigheden og proportionaliteten tvivlsom.

Det aspekt, der handler om at bringe solidariteten inden for fodboldsporten i fare ved »spekulation og ren profitjagt«, forekommer i denne generelle formulering efter den forelæggende rets opfattelse ikke at være tilstrækkeligt konkret til at udgøre et legitimt mål inden for rammerne af tretrinstesten. Sagsøgte har i denne forbindelse også andetsteds givet udtryk for, at der var et misforhold mellem spilleragenternes vederlag og uddannelsesgodtgørelserne og solidaritetsbidragene. Heller ikke i denne sammenhæng står det imidlertid den forelæggende ret klart, hvordan den påtænkte begrænsning af spilleragentens vederlag til en vis procentdel af spillerens løn kan være egnet til at løse dette problem. Det må snarere anses for at være nødvendigt med en direkte sammenkædning af vederlaget med uddannelsesgodtgørelserne og solidaritetsbidragene (og ikke med den pågældende aktuelle spillers løn) for at opnå dette.

2) »Client Pays«-reglen [punkt 2) i det præjudicielle spørgsmål]

Efter sagsøgte opfattelse har »Client Pays«-reglen først og fremmest til formål at undgå interessekonflikter. Reglens baggrund er en tilsyneladende eksisterende praksis, hvorefter spilleragentens vederlag på trods af, at – også – spilleren har ansat spilleragenten, betales fuldt ud af den erhvervende forening. Derudover har sagsøgte i denne forbindelse også henvist til det ovenfor beskrevne »Hidden Information«-problem og bemærket, at opdragsgiverne i stigende grad er optaget af vederlæggelsen af de spilleragenter, som arbejder for dem, og også ønsker selv at styre spilleragenterne, når de i sidste ende faktisk også selv skal afholde vederlæggelsen.

I denne forbindelse opstår først og fremmest igen spørgsmålet om, hvorvidt disse aspekter overhovedet kan udgøre et legitimt mål inden for rammerne af tretrinstesten, eftersom der ikke er tale om nogen direkte forbindelse til afviklingen af sportskonkurrencer.

Det kan ikke på grundlag af parternes anbringender vurderes, i hvilket omfang der tidligere er opstået konkret konstaterbare interessekonflikter i denne forbindelse, og der er navnlig ikke nævnt nogen granskning eller andre undersøgelser, der er

foretaget i denne henseende. Efter den forelæggende rets opfattelse forekommer det principielt fuldt ud muligt, at en konstellation, hvor spilleragenten ikke vederlægges af spilleren i dennes egenskab af opdragsgiver, men af den erhvervende forening, kan føre til interessekonflikter for spilleragenten (til skade for spilleren som opdragsgiver), eftersom spillerens og den erhvervende forenings interesser i sagens natur ikke er sammenfaldende. Imidlertid må denne potentielle interessekonflikt set fra spillerens synspunkt sammenholdes med den meget betydelige fordel, at spilleren ikke skal betale spilleragenten det vederlag, som spilleren reelt skylder sidstnævnte. Betragtes fra spillerens synsvinkel må denne fordel antages at kunne opveje risikoen for en mulig interessekonflikt. Fra sagsøgernes side er det derfor også gjort gældende, at sagsøgte slet ikke er interesseret i at undgå interessekonflikter, der kan ligge spillerne til last, men snarere i at lette foreningernes økonomiske byrde.

3) Reglen om maksimal betaling af 50% [punkt 3) i det præjudicielle spørgsmål]

Sagsøgte har gjort gældende, at tanken bag denne regel i det væsentlige er den samme tanke som den, der ligger til grund for »Client Pays«-reglen, nemlig at det med henblik på at undgå interessekonflikter er spilleragentens opdragsgiver, som skal vederlægge spilleragenten.

Der henvises derfor i første omgang til de ovenfor angivne bemærkninger til punkt 2).

Her opstår imidlertid spørgsmålet om, hvorfor betalingsgrænsen på 50% kun gælder for den del af vederlaget, der skal udredes af den erhvervende forening, men derimod ikke omvendt også for den del af vederlaget, der skal udredes af spilleren.

4) Reglen om underkastelse [punkt 4) i det præjudicielle spørgsmål]

Sagsøgte har anført, at reglen om at underkaste sig FFAR samt de yderligere regler, der er omtalt i artikel 4, stk. 2, i FFAR, er direkte relateret til og i overensstemmelse med målene for FFAR og fodboldtransfersystemet, nemlig at sikre fodboldens, sportskonkurrencens og transfersystemets integritet. Underkastelsen bidrager navnlig til at fastlægge og forbedre de erhvervsmæssige og etiske minimumsstandarder og sikrer og højner således på globalt plan kvaliteten af de leverede spilleragentydelse. Den er en forudsætning for den omfattende gennemførelse og håndhævelse af FFAR, overvågningen heraf samt sanktioneringen af tilsidesættelser af FFAR.

Den omstændighed, at spilleragenterne underkaster sig sagsøgtes forbundsjurisdiktion samt CAS' (Sportens Voldgiftsret) voldgiftsmyndighed er en nødvendig og uden tvivl hensigtsmæssig og rimelig konsekvens af (gen-)indførelsen af licenskravet for spilleragenter med henblik på overholdelsen af FFAR, henholdsvis retsforfølgningen og sanktioneringen af tilsidesættelser af FFAR. Sagsøgte har endvidere henledt opmærksomheden på, at spilleragenter og

deres opdragsgivere i henhold til artikel 20, stk. 1, i FFAR egenhændigt kan indgå aftale om en anden konfliktløsningsmekanisme og dermed også om kompetence for de nationale domstole.

Det er indlysende, at de i den foreliggende sag omtvistede FFAR-regler – for så vidt som de viser sig at være lovlige – også skal håndhæves over for spilleragenterne. I forbindelse med tretrinseten må det derfor være en væsentlig faktor, om betingelsen om at underkaste sig sagsøgtes regler og forbundsjurisdiktion må anses for at være nødvendig og forholdsmæssig med henblik herpå.

Til fordel for et bekræftende svar på dette spørgsmål taler den omstændighed, at det er hensigten, at reglerne skal have gyldighed på verdensplan, og at reglen om underkastelse sikrer et ensartet retsgrundlag på verdensplan og tilvejebringer en central beslutningsmyndighed. For at opfylde kravene i tretrinseten er det dog sandsynligvis herudover nødvendigt, at en effektiv gennemførelse af FFAR rent faktisk kræver, at spilleragenterne underkaster sig samtlige omtalte regler, og at sagsøgtes og dennes regionale forbunds jurisdiktion lever op til de processuelle minimumsstandarder, som kræves i henhold til EU-retten.

- 5) Betingelser for at opnå licens som spilleragent [punkt 5) i det præjudicielle spørgsmål]

Ifølge sagsøgtes argumentation har reglerne til formål at bidrage til en professionalisering og en kvalitetsforbedring af spilleragenternes virksomhed. I betragtning af spilleragenternes store indflydelse på transfermarkedet og den deraf følgende betydelige indflydelse på deres opdragsgivere, navnlig i erhvervsmæssig og finansiel henseende, er det med henblik på at beskytte opdragsgiverne (navnlig unge, uerfarne spillere) nødvendigt i det omfang, det er fastsat i reglerne, at udelukke kandidater, som opfylder de i reglerne fastsatte kriterier, fra at udøve virksomhed som spilleragenter.

Som ovenfor anført har en spilleragents virksomheds mulige indvirkning på en trups stabilitet og sammensætning betydning for den måde, hvorpå sportskonkurrencer afvikles. Det forhold, at sagsøgte lader adgangen til at udøve virksomhed som spilleragent være afhængig af visse kvalifikationer eller opfyldelse af visse krav, kan efter den forelæggende rets opfattelse derfor som udgangspunkt ikke anses for kritisabelt. Det er imidlertid tvivlsomt, i hvilket omfang de enkelte krav, som sagsøgte har formuleret, i denne forbindelse viser sig at være nødvendige i hvert enkelt tilfælde.

- 6) Forbud mod flere vederlag [punkt 6) og 6a) i det præjudicielle spørgsmål]

Sagsøgte har i denne forbindelse atter henvist til det aspekt, der handler om at undgå interessekonflikter. Der henvises i denne forbindelse til de ovenfor anførte bemærkninger til punkt 2).

I denne forbindelse vil det desuden formentlig skulle undersøges, om begrebet associeret spilleragent er begrænset til det nødvendige.

7) Regler om at tage kontakt [punkt 7) i det præjudicielle spørgsmål]

Sagsøgte begrunder i det væsentlige disse regler med princippet om kontraktmæssig stabilitet.

I denne forbindelse er der formentlig navnlig grund til at overveje, om en »yderligere« sikring via FFAR er påkrævet, eller om ikke de eksisterende kontraktmæssige sanktionsmuligheder, der er til rådighed i tilfælde af brud på en eksklusiv agentaftale, som allerede er indgået med en anden spilleragent, skal anses for at være tilstrækkelige.

8) Gennemsigtighedsreglen [punkt 8) i det præjudicielle spørgsmål]

Disse regler adresserer efter sagsøgtes opfattelse en aktuel tilstand af utilstrækkelig gennemsigtighed og sporbarhed i forbindelse med spilleragenternes ydelser.

Oplysninger offentliggøres alene kategoriseret i forhold til legitime behandlingsformål via tre forskellige kanaler, som er tilgængelige for forskellige grupper af modtagere og ikke – som anført af sagsøgerne – for den brede offentlighed. For så vidt angår individuelle spilleragents vederlag er der kun tale om at offentliggøre samlede tal. Databeskyttelsen tages alvorligt, og gennemførelsen af FFAR sker i samarbejde med sagsøgtes databeskyttelsesafdeling. Offentliggørelsen via de enkelte kanaler forvaltes med en »nøje afbalanceret afvejning af de registrerede personers interesser og sagsøgtes interesser«. Alene det såkaldte Football Agent Directory skal offentliggøres på FIFA's websted, mens alle andre oplysninger alene gøres tilgængelige på platformen eller på FIFA Legal Hub, som kun en snævert begrænset modtagergruppe kan tilgå.

Også i denne forbindelse rejser det spørgsmål sig i første omgang igen, om en øget gennemsigtighed på trods af den manglende relation til afviklingen af sportskonkurrencer i det hele taget kan anvendes som et legitimt mål.

Bortset herfra bør øget gennemsigtighed dog ikke være et mål i sig selv, men bør alene komme i betragtning som en begrundelse for en konkurrencebegrænsende foranstaltning, hvis det er nødvendigt for enten at nå eller at sikre et andet legitimt mål. Det må derfor antages at være afgørende, om de enkelte behandlingsformål, som sagsøgte i denne forbindelse har henvist til, udgør legitime mål, jf. tretrinsetest, og om offentliggørelsen af de givne oplysninger over for den pågældende gruppe af adressater er nødvendig for at nå det pågældende mål og står i et rimeligt forhold hertil.

Efter den forelæggende rets opfattelse forekommer det i denne forbindelse navnlig problematisk, at den omhandlede regel i artikel 19 i FARR ifølge sin ordlyd

udelukkende fastsætter offentliggørelse af de i bestemmelsen omtalte oplysninger fra sagsøgtes side, og at en kategorisering i forhold til modtagerkredse, henholdsvis behandlingsformål, eller en afvejning under hensyntagen til de registreredes interesser som anført af sagsøgte netop ikke finder nogen støtte i reglens ordlyd. Ved en objektiv fortolkning må det antages, at det i ekstreme tilfælde endog vil være tilladt at offentliggøre de oplysninger, der er omtalt i reglen, uden nogen begrænsninger.

9) Beregning af »Service Fee«-loftet [punkt 9) i det præjudicielle spørgsmål]

Sagsøgte har gjort gældende, at denne regel alene er en tillægsregel til reglen om begrænsning af vederlæggelsen af spilleragenter [»Service Fee«-loftet, jf. punkt 1) i det præjudicielle spørgsmål], og at der ved denne regel netop ikke fastsættes en vis vederlagsform. Dette forekommer imidlertid både på baggrund af reglens ordlyd og på baggrund af dens systematiske placering i artikel 15, stk. 1, i FFAR tvivlsomt. Efter den forelæggende rets opfattelse skal reglen i sin nuværende form ved en objektiv fortolkning fortolkes på den måde, som sagsøgerne har beskrevet, og som det er formuleret i punkt 9) i det præjudicielle spørgsmål.

Sagsøgte har ikke henvist til nogen mål, der kan begrunde en regel med et sådant indhold. Reglen må derfor i sin nuværende form – med forbehold af en modsat bedømmelse fra EU-Domstolens side – antages at være i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF.

10) Formodningsreglen i artikel 15, stk. 3 og 4, i FFAR [punkt 10) i det præjudicielle spørgsmål]

Ifølge sagsøgte tjener disse regler til at forhindre omgåelse af »Service Fee«-loftet. Det skal navnlig forhindres, at en spilleragent angiver vederlaget (som er begrænset beløbsmæssigt af »Service Fee«-loftet) for en agentydelse som vederlag for en anden ydelse (som ikke er begrænset beløbsmæssigt) og dermed omgår reglen om »Service Fee«-loftet. Det skal i denne forbindelse tages i betragtning, at spilleragenterne nemt vil kunne generere (ubegrænsede) indtægter via andre ydelser, forudsat at sådanne ydelser faktisk bliver leveret.

Reglernes lovlighed synes i første omgang at forudsætte, at »Service Fee«-loftet er lovligt. Men selv i tilfælde af, at dette måtte være tilfældet, forekommer det imidlertid tvivlsomt, om denne fastsatte formodningsregel (dvs. den dermed forbundne omvendte redegørelsespligt og bevisbyrde) er nødvendig og forholdsmæssig med henblik på at sikre en effektiv håndhævelse af »Service Fee«-loftet.

11) Kun den faktisk udbetalte løn som grundlag for beregning af et spilleragentvederlag, jf. artikel 14, stk. 7 og 12, i FFAR [punkt 11) i det præjudicielle spørgsmål]

Disse regler er rene tillægsregler til reglerne om »Service Fee«-loftet, jf. punkt 1) i det præjudicielle spørgsmål.

Med forbehold af en anden vurdering fra EU-Domstolens side synes det hvad angår »Service Fee«-loftets lovlighed ikke at udgøre et problem, at beregningen heraf udelukkende baseres på den løn, der faktisk udbetales til spilleren.

12) Oplysningskrav [punkt 12) i det præjudicielle spørgsmål]

Ifølge sagsøgte tjener disse regler til at kontrollere, at de regler, der gælder for spilleragenter, navnlig FFAR, overholdes. Reglernes lovlighed må således i første omgang forudsætte, at FFAR er lovlig (herunder navnlig de her omtvistede vederlagsregler). Endvidere må lovligheden antages at forudsætte, at videregivelsen af de i artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), samt artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), i FFAR nævnte oplysninger om overholdelse af disse regler rent faktisk er nødvendig. Dette forekommer på nuværende tidspunkt i bedste fald at være muligt, såfremt sagsøgte har vide skønsmålinger, eftersom sagsøgte ikke har anført noget konkret om, hvilken specifik regel i FFAR der skal sikres ved videregivelsen af de forskellige oplysninger, og eftersom det endvidere fremgår af reglerne i artikel 16, at »the information requested on the Platform«, skal videregives, uden at disse oplysninger er specificeret nærmere. »Platformen« er i FFAR defineret som »the digital platform operated by FIFA through which the licensing process, dispute resolution process, continuing professional development (CPD) and reporting shall occur«. Det er i henhold til reglerne helt åbent, hvilke oplysninger der anmodes om på »platformen«. Der kan – for så vidt angår sagsøgte henvisning i denne forbindelse til, at videregivelsen finder sted i en kategoriseret form og over for en begrænset kreds af modtagere – henvises til udtalelserne under punkt 8).

13) Reglerne om hensyntagen til fortjeneste ved videresalg [punkt 13) i det præjudicielle spørgsmål]

Ifølge sagsøgte skal disse regler beskytte kontraktstabiliteten samt klubbernes autonomi med hensyn til deres transferpolitik.

I sidste ende opstår i denne forbindelse den samme type spørgsmål som i forbindelse med »Service Fee«-loftet. Også her må det antages at være udslagsgivende, om det forhold, at en spilleragent vil modtage en andel af en fortjeneste ved videresalg, udgør et incitament til at tilskynde til unødvendige videresalg, og om et forbud i bekræftende fald er nødvendigt og forholdsmæssigt med henblik på at sikre den grad af kontraktstabilitet, der er nødvendig for en fair sportslig konkurrence.

2. Om artikel 56 TEUF

Eftersom virksomheden som spilleragent – som beskrevet ovenfor – er en økonomisk aktivitet og overskrider den pågældende medlemsstats grænser, falder den også ind under anvendelsesområdet for den frie udveksling af tjenesteydelser i

henhold til artikel 56 TEUF. Dette anvendelsesområde omfatter navnlig ikke alene forskrifter fra myndighedernes side, men også andre former for forskrifter, der tjener til kollektiv regulering af levering af ydelser, f.eks. vedtægter for sportsforbund (jf. også den citerede retspraksis fra EU-Domstolen i sag Meca-Medina og Majcen). Da de omtvistede regler utvivlsomt begrænser, henholdsvis regulerer, spilleragenternes levering af ydelser, er det for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en tilsidesættelse af den frie udveksling af tjenesteydelser i henhold til artikel 56 TEUF, også af betydning, om begrænsningerne er velbegrundede. Dette vil være tilfældet, hvis de tjener til at beskytte eller håndhæve en vigtig almen interesse samt er egnede til og nødvendige for dette formål og står i et rimeligt forhold hertil. Der er således tale om en problemstilling, som minder om problemstillingen i forbindelse med den ovenfor omtalte tretrinstest ifølge Domstolens praksis i sag Meca-Medina og Majcen, selv om det ganske vist ikke forekommer sikkert, at en vigtig almen interesse, der kan begrunde en begrænsning af den frie udveksling af tjenesteydelser i henhold til artikel 56 TEUF, nødvendigvis er sammenfaldende med en legitim interesse som omfattet af tretrinstesten.

3. Om artikel 6 i GDPR

Den i artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), samt artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), i FFAR fastsatte opbevaring og behandling af personoplysninger er i henhold til GDPR's artikel 6, stk. 1, ligeledes alene lovlig, hvis der kan forudsættes en legitim interesse hos sagsøgte. Også i denne forbindelse er det altså relevant, om opbevaringen og behandlingen af oplysninger er et legitimt mål og er nødvendig og forholdsmæssig med henblik på at realisere målet, i hvilken forbindelse der også opstår et spørgsmål om, hvorvidt en legitim interesse som omhandlet i GDPR's artikel 6, stk. 1, nødvendigvis er sammenfaldende med en legitim interesse som omfattet af tretrinstesten. Det er imidlertid alene punkt 8) og 12) i det præjudicielle spørgsmål, der vedrører eventuelle tilsidesættelser af GDPR.

III.

Den forelæggende ret har i henhold til artikel 267, stk. 1, litra a), TEUF og artikel 267, stk. 2, TEUF af egen drift [forelagt] EU-Domstolen de spørgsmål, der fremgår af kendelsens konklusion, til præjudiciel afgørelse og har udsat hovedsagen indtil afslutningen af den præjudicielle sag.

Dette er rimeligt, eftersom alene EU-Domstolen kan træffe en bindende afgørelse om, hvorvidt der foreligger en tilsidesættelse af henholdsvis artikel 101 TEUF, 102 TEUF og 56 TEUF samt GDPR's artikel 6.

Eftersom de omtvistede regler i FFAR skal gælde på verdensplan, kan en løsning af tvisten også meget bedre opnås ved en afgørelse truffet af en overnational domstol som EU-Domstolen end ved en afgørelse truffet af en national domstol i første instans.

Det præjudicielle spørgsmål vedrører i modsætning til, hvad sagsøgerne mener, tydeligvis også fortolkningen af EU-retten og ikke dennes konkrete anvendelse. Det er i denne forbindelse navnlig uden betydning, om spørgsmålene drejer sig om, hvorvidt det er en konkret statslig lovbestemmelse eller et sportsforbunds vedtægter, der er i overensstemmelse med EU-retten.

Det ses heller ikke, at medlemsstaternes domstole i denne forbindelse skulle have en vurderings- eller skønsbeføjelse, som ikke kan prøves af EU-Domstolen. Det forholder sig snarere således, at EU-Domstolen, hvis det nødvendige faktiske sagsgrundlag – som det er tilfældet her – er fastlagt, også selv fuldt ud kan foretage prøvelse og anlægge en vurdering af spørgsmålet om proportionalitet og spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgte handler inden for en vurderings- eller skønsbeføjelse, som muligvis tilkommer dette forbund.

ARBEJDSDOKUMENT